

[Ib Thyregod.]

endvidere den rapport, vi i slutningen af sidste år modtog fra den arbejdsgruppe, som blev nedsat gennem sundhedsstyrelsen. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke forhenværende indenrigsminister Hans Hækkerup, fordi han tog initiativet til ned-sættelse af denne arbejdsgruppe, og fordi det netop skete på den måde, at der blev tale om en hurtigt arbejdende gruppe, der skulle undersøge de spørgsmål, som vi drøfter her i dag — altså ikke en langvarig kommissionsbehandling, men en hurtig undersøgelse af de relevante forhold.

Jeg tror også, man må sige, at den rapport, vi har fået, giver os et godt billede af problemets omfang. Der har været rejst kritik af rapporten af forskellige grunde, bl. a. fordi den studerende ungdom ikke var med i undersøgelsesmateriale; men jeg tror alligevel, den giver os et godt grundlag for debatten og for de redegørelser, ministrene har udarbejdet.

Efter de undersøgelser, der er foretaget med bistand fra socialforskningsinstituttet, og som der er redegjort for i rapporten fra sundhedsstyrelsens udvalg, må man glæde sig over, at problemet ikke har det omfang, som det har i enkelte andre lande, f. eks. Sverige, England og USA. På den anden side er det klart, at der er en udvikling i gang, som i høj grad må påkalde sig regeringens og folketingets opmærksomhed, og som gør, at der nu bør gennemføres foranstaltninger og gives bevillinger på de områder, vi skal diskutere i dag.

Ifølge socialforskningsinstituttets undersøgelse har langt hovedparten af de unge, nemlig 87 pct., helt afvist at anvende nogen form for euforiserende stoffer. En mindre del, 12 pct., har prøvet eller bruger stofferne, og kun 1 pct. af de unge undersøgte anvender stofferne regelmæssigt. Går man til de hårde stoffer, falder antallet af unge brugere yderligere, og vi er nu nede på promiller. Dette er naturligvis værd at tage med i betragtning, når man skal bedømme problemets omfang. På den anden side rejser sig spørgsmålet, om der siden da er sket en forøgelse af procenterne af unge inden for disse grupper, og jeg har her bemærket, at direktør Eggert Petersen i Landsforeningen for Mentalhygiejnes blad hævder, at der er tale om

en fordobling, siden undersøgelsen blev foretaget for et år siden.

Hvis denne undersøgelse stadig holder stik — og det må være naturligt at forlange undersøgelserne fortsat for at følge udviklingen — må man være tilfreds med, at problemet ikke har et større omfang, end at vi forhåbentlig er i stand til at finde en løsning på det.

Det, som imidlertid skaber og har skabt usikkerhed hos os om dette problem, er det forhold, at spørgsmålet nu ikke længere angår en mindre, nogenlunde fast gruppe af narkomaner på mellem 1.000 og 2.000 personer, men et langt større antal, at det er unge, og at udviklingen i andre lande har taget form som en bølge, der netop rammer de unge, og som altså nu er kommet her til landet. Følger man den internationale udvikling, vil man imidlertid se, at der er tale om forskellige mønstre i forskellige lande, og at det navnlig er England, USA og Sverige, som er ramt af disse problemer.

Baggrunden for problemet må naturligvis nærmere udforskes, og når vi her taler om bevillinger på det sociale, det undervisningsmæssige og andre områder, må det være naturligt at nævne, at bevillinger til forskning også må indgå i folketingets overvejelser. Der kan foretages undersøgelser gennem socialforskningsinstituttet eller på anden måde, og der bør foretages forskning af de videnskabsmænd, derunder lægerne, som i særlig grad har beskæftiget sig med hele dette problem.

Hvis man på det grundlag, som foreligger for os i dag, skal skønne over, hvad årsagen er til, at dette problem nu er opstået for os i Danmark, ud over at det er kommet til os fra udlandet som en bølge, må det være naturligt at nævne, at vanskelige miljøforhold i mange tilfælde kan være en af årsagerne.

Der er også sket en udvikling med hensyn til, hvem blandt de unge det rammer. I forbindelse med miljøforholdene vil jeg gerne nævne boligproblemet — derunder den manglende sanering, navnlig i København, som vi tidligere har beskæftiget os med her i folketinget — og trivselsproblemet i videre forstand som værende blandt de årsager, der melder sig. Forholdet mellem forældre og børn, undertiden for autoritære opdragel-